

DARVASI LÁSZLÓ

A Nyugati csúcs

Mi ez a bőrönd.

Utazás, hová. Mi ez a bőrönd,
amiből, mint egy nő végtagja,
kilóg, meg-megremeg, és mindent eltakar

a Nyugati csúcs.

Istenem, látsz te engem?
Látod, mit teszek?

Viszem, kihordom ezt a telecímkezett, színhús bőröndöt,
pedig ez máris bűn, bűnügy, hogy így, szinte lábujjhegyen
a felhőkig. Ha elfáradok, a vállamra rakom, akár egy
galambot. De vigyázni kell, hogy rá ne lépjek egy-egy
szunnyadó orra, kitátott szájra. Fel-felmozdul a sok
piros foghús. Csöpp kis meleg húsfalat, reszketek...

...pedig egyszer megfordultam, hogy felfeszítsem,
a hátamat mutattam nekik, amiről ők meg máris azt hitték,
hogy valaki...tehát arc...látták a hátam, amit én soha,
és beszélni kezdtek hozzám, és szólították...de az én
hátam olyan csöndben volt, mint most ez a bőrönd...

És ha mégsem?
Ha valaki mást cipelek?
Ha egy filológus bumfordi orra lóg ki,
mint egy nő végtagja, mint a Nyugati csúcs?
Ha ő motoz odabenn?

Majd bedugok neki egy szót, ami havasi gyopár.
Vagy ami még rosszabb: ha ott benn,
jesszuszamária!!, egy halott filológus,
egy kicsi halott filológus, amint ide-oda lökődik,
akár makréla a paradicsomos halkonzerv belső,
alumínium falának...
Neki mit dugjak be??

...Ott pompáztam a költészet erdejében,
amit le kellett győzni,
amit meg kellett előzni.
Akár egy szuszogó, pihegő, elvetemült bőrönd.
Ott pompáztam és harsányan azt kiáltoztam,
hogy ÍGY AZTÁN SOHA TÖBBÉ!
és hogy ELŐZD MEG ŐKET!, ELŐZD MEG!,
és belekapaszzkodtam valamibe – mit tudtam én –
azzal a kezemmel, amivel ütni szoktam, mert már
csak ez maradt – ez volt a Nyugati csúcs –, és
tényleg csak egy kis időre gondoltam,
de most, Krisztus Urunk 1987. esztendejében,
már tudom,
mit tegyek.

Ha elengedem, elrepülök, mint egy luftballon.
Ha felnyitom, félreértik a hátam.
Ha leállok...azt nem lehet.
Cipelem hát tovább, és talán lemaradok.
Csak legyen,
legyen meg a Te akaratod.

Mint amikor először voltam Úrfelmutatáson.
Mint amikor, mert olyan finom volt,
beálltam mégegyszer
a sorba.